

# יאיר באר, מנכ"ל עמותת "יחדיו": ארגז הכלים של פורשי צה"ל מאפשר קליטה מהירה ותפקוד מוצלח

מאת: אוהד יעקב



יאיר באר

**אם** היו אומרים לאל"ם יאיר באר

כי לאחר שחרורו מצה"ל ב-2011 הוא "ימנכל" את עמותת "יחדיו", הגדולה בדרום, העוסקת בפיתוח והפעלת פרויקטים חברתיים עבור ילדים ונוער בסיכון ובעלי צרכים מיוחדים - הוא בוודאי לא היה מאמין.

עבור מי שבתפקידו האחרון בצבא שימש רמ"ח תקשוב בחיל האוויר ועסק בחוד החנית של טכנולוגיות התקשורת - קריירה ארוכה בתחום מבוקש ומתפתח זה הייתה

מובטחת. יותר מכך, רבים מחבריו בצה"ל, ידעו עוד לפני השחרור באיזה חברה יעסקו אחרי שיחזירו ציוד בבקום.

אבל, ציוף מקרים ובכלל זאת החלטה מפתיעה להתרועע בדרום לאחר השחרור, הביא אותו לעמותה - והוא לא מצטער לרגע. יתכן כי פסק הזמן שנטל לאחר השחרור וסיוול ארוך במזרח טבעו בו תובנות אחרות.

"לא נכון יהיה להגיד שלא ניסיתי למצוא תפקיד הולם את כישורי המקצועיים, אבל די מהר הסתבר לי, כי משרות כאלה נמצאות באזור המרכז. ואנו הרי עברנו לדרום מתוך רצון לחוות את השלווה והמרחבים השקטים, ולא כדי לנסוע כל יום למרכז. הרגשתי שאני מגיע לרד אנד'. שבדרום אינני יכול להשתמש בכישורי, וכבר חשבנו לחזור למרכז."

אבל, בפגישה בה נכח בעיריית באר שבע, שלא בענייני תעסוקה, פגש את אלי אלאלוף (היום ח"כ), מנכ"ל קרן רש"י - קרן פילנתרופית פרטית ועצמאית הפועלת למען אוכלוסיות מוחלשות, במיוחד ילדים, בני טער וצעירים ומתמקדת בפריפריה הגיאוגרפית והחברתית. אלאלוף הציע לו להצטרף לקרן כמנהל פרויקטים, ואחר זמן לא רב - לנהל את העמותה הבת של הקרן: עמותת יחדיו באר שבע והדרום. "הסכמתי אבל לא ממש הבנתי למה אני נכנס, ובוודאי שלא קלטתי את גודל רוחב היריעה. חשבתי שזאת עמותה שעוסקת בתחום החינוך וכמי שהיה מפקד בית הספר למקצועות התעופה של חיל האוויר, הייתי משוכנע שהמשרה יכולה להלום את כישורי."

אף אחד לא הכין אותו להיקף העצום של פעילות העמותה - 740 עובדים, 24 רשויות מקומיות, סגנון שירותים חברתיים - וגם לא למפגש עם 'לקוחותיה'. אפשר לומר שחטפתי 'בום' מנטלי. אמנם הייתי מודע לבעיות ולמצוקות החברתיות בישראל השנייה והשלישית, ויחד עם זאת, המפגש פנים מול פנים עם אוכלוסייה זו גרם לי להלם. הבנתי כי לא באמת חוויתי קודם לכן חשיפה

**”הניסיון הרב שצברו הפורשים בצה"ל, ובעיקר ארגז הכלים עימו הם מגיעים, מאפשרים להם להיקלט ולהגיע לתפוקות מרשימות תוך זמן קצר. לא צריך ללמד אותם, הם מודעים לתהליכים ולשפה הארגונית המדידה. כשאני מבקש דבר מה זה קצר, תכליתי ומוכן.”**

כל כך בלתי אמצעית למצוקה אישית, חברתית, כלכלית, נפשית ורפואית. בתפקיד הזה, נחשפתי לסיפורי זוועה במקלטי נשים; לאנשים עם מומים מולדים במפעלים בהם אנו מעסיקים כאלה שהגורל התאכזר אליהם; לילדים הגדלים בפנימייה כי פשוט אין בית; לפגיעות מיניות מכל סוג, ואתה שואל את עצמך - איך זה יכול להיות? פעם אמרה לי גברת חכמה, ד"ר לעבודה סוציאלית: 'בעבודה הזו אתה נחשף לחומרים רדיאקטיביים...!'

היום אני יכול לומר, כי העבודה הזו היא אחת המתנות הכי חשובות, הכי משמעותיות והכי מעצימות שיכולתי לקבל. זכותי להתקבל לארגון הפועל בסטנדרטים מקצועיים ועסקיים, גם במקום בו החושים והרגש נמצאים מעל לכל. יחד עם קרן רש"י, אנו מפעילים 80 תוכניות חינוך והתערבות, פרויקטים מדהימים שאיש לא יכול להישאר שווה נפש כשהוא נחשף אליהם. אנשים שהיו בשאל תחתיות קיבלו צלם אנוש, הודמנטו נטפסת, הפכו להורים, יצאו לעבודה, הסבו נאווה למשפחתם. אנחנו נותנים להם תקווה."



מאז שיאיר נכנס לתפקידו הכפילה העמותה את היקף פעילותה, את מספר עובדיה ואת כמות הפרויקטים. מספר המועסקים מקרב חברי "צוות" גדל פי חמישה ומגיע כיום ל-25 בעלי תפקידים.

"אני יכול לומר שלאחר שנכנסתי לתפקידי המודעות שלי ליחידת התעסוקה בצוות" בכל הקשור לתעסוקה הייתה גבוהה. גם אני עצמי לא פניתי לצוות" לאיתור תעסוקה לאחר השחרור. כשנכנסתי לתפקיד מנכ"ל יחדיו, לא חשבתי שקיים פוטנציאל תעסוקתי בקרב חברי הארגון - בוודאי לא בתחומים בהם אנו עוסקים. אבל, היתה זו יחידת התעסוקה בצוות" שגרמה לי להבין שקיים פוטנציאל רב בקרב חברי, התרים אחר עבודה הולמת. תוך זמן לא רב נוצרו קשרי עבודה עם מנהלת תעסוקה דרום דניס אוחנה. 'למה שלא תנסה?' היא אמרה לי ושלחה אלי מועמדים - בעיקר לתפקידים טכניים פשוטים להם העמותה מגייסת באופן שוטף, הודות לנידול בפעילות."

יאיר, הציץ ונפגע. "ולא כי הם פורשי צה"ל", הוא מדגיש, "אלא כי באמת הם מתאימים לתפקיד ועושים אותו במסירות ובמקצועיות. יש כאן שילוב בין התאמה לצורך. הניסיון הרב שצברו בצה"ל, ובעיקר ארגז הכלים עימו הם מגיעים, מאפשרים להם להיקלט ולהגיע לתפוקות מרשימות תוך זמן קצר. לא צריך ללמד אותם, הם מודעים לתהליכים ולשפה הארגונית המדידה. כשאני מבקש דבר מה זה קצר, תכליתי ומוכן."

מה שהחל רק כתפקידים טכניים, התפתח גם לתחומים מקצועיים-ניהוליים. "מתוך שבעה מרכזי תעסוקה שייקומיים שהעמותה מפעילה, שניים מנהלים על-ידי חברי 'צוות' ובלי להטיל דופי באחרים, הם בהחלט דוגמה למחויבות, מקצועיות, עמידה במונים ובמשימות - וניהול תהליכים לאורך ציר זמן (באנט). שני אנשי 'צוות' נוספים מנהלים אכטניה בבאר שבע להכשרת לוחמי סייבר, אליה גם גייסנו חברי 'צוות' שהיו טכנים בצבא, כדי לתפעל את המסבס במקום. גם קצין הבטיחות הוא איש 'צוות'."

למעשה, אני מקבל קורות חיים מסודרים ומעובדים באופן רצוף מדניס מיחידת התעסוקה בצוות", וכשיש משרה מתאימה הם בהחלט מועמדים לקבל אותה. במבט לאחור על העבודה המשותפת שלנו, שהחלה ביוזמתה, אני מלא התפעלות מהחריצות, מהמקצועיות, מהמוטיבציה ומההבנה את הצרכים שלנו בעמותה. יש לה חלק גדול ומשמעותי בהשמות המוצלחות שאנחנו עושים כאן."

## מעסיק, יאיר באר, "יחדיו"

- הבעיה השכיחה המתרת היא השכר, ובעצם שיעור המיסוי הנג שאינו מותיר בידי החברים תמורה הולמת למאמץ. "המשכורות בעמותה בהחלט סבירות ואף יותר מכך: דאגתי עם היכן לתפקידי שכל עובד יקבל את כל הזכויות הסוציאליות המגיעות לו, נ שכל מוצע ומאודם יהיו מוקדשים לעבודה החשובה ולא לדאגה ל לגמור את החודש או לחפש משרה מתגמלת יותר. אם הפרמטר הוא 'מה נשאר מהשכר', אני באמת מבין את האנש שאינם מוכנים לקבל את שיעורי המיסוי הקיימים. אבל, אם איש 'צו רחאה בעבודה בעמותה לא פחות משליחות, כזו שאולי משיכה ל השליחות שלו בצה"ל לאורך שנים, אם עבודת הפרמטר אינו רק כס אלא גם סיפוק והגשמה אישית - השכר לא ישפיע על תפקודו".

- כמי שמצא את דרכו אל מעגל התעסוקה ואף מעסיק פורשי צה' מה תאמר לחברים ב"צוות"?

"ראשית, שמכינים אותם היטב לפרישה. שנית, שכל אחד יצא עם ארס שלא יסולא בפז של ידע, כלים, ניסיון וערכים. לכן, כל פורש צריך לה סמוך ובטוח כי בפרק זמן קצר או קצת יותר ארוך, יוכל לקבל תפק שימצה את כישוריו. שנית, בתהליך הזה חשוב להיות פתוח וגם אם נדו שאמננו 'מחליפים סוס בחמור', זה הרבה פעמים מתברר כמהלך נג ושלישית, תמיד יש את יחידת התעסוקה בארגון 'צוות' שתעשה הכ כדי לשלב אותך במעגל העבודה". ■